

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 124.710 van 27 oktober 2003
in de zaak A. 91.880/VII-30.237**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat M. MANDELBLAT,
 kantoor houdende te 1040 BRUSSEL,
 A. Reyerslaan 41 bus 8

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 16 mei 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 30 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 96.463 van 14 juni 2001 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 8 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 11 juli 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Wat de ontvankelijkheid betreft.

1.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat het beroep onontvankelijk is omdat niet voldaan werd aan het vereiste van artikel 3, 4/ van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1.2. Overwegende dat voormeld artikel 3, 4/ betrekking heeft op de vordering tot schorsing; dat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd ten aanzien van het beroep tot nietigverklaring aangezien de verplichte vermeldingen vermeld worden in artikel 20 en niet in artikel 3 van voormeld koninklijk besluit; dat de exceptie moet worden verworpen;

2. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De verzoekende partij komt België binnen op 21 oktober 1998 en verklaart zich vluchteling op 22 oktober 1998.

2.2. Op 30 maart 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

2.3. Op 19 april 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene die op 22 oktober 1999 de status van vluchteling heeft aangevraagd, heeft geen gevolg gegeven aan de vraag om inlichtingen die hem werd toegestuurd op 1 februari 2000 naar zijn in België gekozen woonplaats.

Bij toepassing van art. 52, par. 2, al. 4 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 18 juli 1991 en de wet van 6 mei 1993, bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)".

Dit is de bestreden beslissing;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van art. 52, par. 2, al. 4 en van art. 67/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

Doordat middels de bestreden beslissing, door toepassing van art. 52, par. 2, al. 4 van de voormelde Wet van 15 december 1980, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overging tot bevestiging van de verblijfsweigering waartoe besloten werd door de Gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 maart 1999;

Terwijl, overeenkomstig de bepalingen van art. 52, par. 2, al. 4 van (de) voormelde Wet van 15 december 1980, deze beslissing genomen dient te worden door de Minister of diens Gemachtigde en, overeenkomstig art. 67/6 van dezelfde voormelde Wet van 15 december 1980, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen enkel bevoegd is voor de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling, doch niet met inbegrip van de beslissingen bij toepassing van art. 52, par. 2, al. 4 van voormelde Wet van 15 december 1980, dewelke voorbehouden zijn aan de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn Gemachtigde;

Aldus schendt de bestreden beslissing de voormelde Wetsbepaling, daar zij niet genomen is door de daartoe gemachtigde persoon, zijnde de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn Gemachtigde, dit terwijl in art. 67/6 de bevoegdheden van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaald zijn en hierin niet zijn begrepen de beslissingen bij toepassing van art. 52, par. 2, al. 4 van voormelde Wet van 15 december 1980";

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop repliceert:

"In het eerste middel werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing een inbreuk maakt op artikel 52, par. 2, al. 4 en van artikel 67/6 van de Vreemdelingenwet aangezien de toepassing van de bevoegdheid, voorzien bij deze wetsartikelen, zou zijn voorbehouden aan de Minister of zijn gemachtigde.

- Wat betreft de beweerde schending van artikel 67/6 van de Vreemdelingenwet antwoordt verwerder dat dit onderdeel van het eerste middel juridische grondslag mist aangezien de Vreemdelingenwet geen artikel 67/6 bevat.

- Wat betreft de beweerde schending van artikel 52, par. 2, al. 4 van de Vreemdelingenwet merkt verweerder op dat de bestreden beslissing is genomen in het kader van de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure. Dit betekent dat de Commissaris-generaal in dit stadium van de procedure alleen heeft geoordeeld over de vraag of verzoeker al of niet voorlopig toegelaten moest worden op het grondgebied, om zodoende in een later stadium een grondiger onderzoek te kunnen uitvoeren over de vraag of - de dan al ontvankelijk verklaarde kandidaat-vluchteling - de status van vluchteling moet verkrijgen of niet. Verweerder stipt aan dat de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid inzake de asielprocedure correct heeft uitgeoefend. Art 63/3 van Vreemdelingenwet biedt aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid hetzij een asielaanvraag niet ontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering genomen door de Minister te bevestigen, hetzij de asielaanvraag ontvankelijk te verklaren. In de wet wordt echter niet uitdrukkelijk bepaald op welke criteria de Commissaris-generaal kan besluiten tot de onontvankelijkheid van een asielaanvraag. De verschillende onontvankelijkheids-gronden waarop de Minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde zich kan beroepen worden opgesomd in art. 52 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de Commissaris-generaal de weigering van verblijf, genomen door de Minister of zijn gemachtigde kan bevestigen is het logisch dat hij dit eveneens doet op basis van dezelfde ontvankelijkheidsgronden. Naast de ontvankelijkheidsgronden "kennelijk ongegrond", "bedrieglijk", "vreemd" ... enz. opgesomd in art. 52 kan de Commissaris-generaal zich ook baseren op de ontvankelijkheidsgronden voorzien in art. 52 § 2, 4/, m.n. het geen gevolg geven binnen de maand na de verzending aan een verzoek om inlichtingen, om de weigeringsbeslissing genomen door de Minister of diens gemachtigde te bevestigen. Het eerste middel is niet ernstig.";

3.1.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord het volgende stelt:

" Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 52 §1, 2/ van de wet van 15.12.1980. en van het begrip «Vluchteling» in de zin van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie.

Bij arrest nr. 46086 van 08.02.1994 heeft de Raad van State zich bevoegd geacht om het bestaan en het afdoend karakter van de redenen te onderzoeken, die een aanvraag tot politieke asiel steunen. Om een behoorlijke beslissing te kunnen nemen vrij van vergissingen naar recht en feiten, moet het bestuur de informatie op een volledige wijze verzamelen, zorgvuldig, oprecht en wezenlijk - de formele elementen zijn dienaangaande ontoereikend - op tijd en tegensprekelijk. Deze verplichting in het algemeen wordt vervuld niet alleen door het verhoor van bewuste onderhorige, maar ook door het onderzoek van de stukken uit het dossier en vooral de actuele werkelijkheid van de toestand in het land van oorsprong. Tegenpartij is niet ontlast van diens verplichting de asielaanvraag en het administratief dossier te bestuderen en zijn antwoord ten gronde te motiveren. In casu heeft tegenpartij uiteraard dit niet gedaan en niet op een ernstige wijze de afwezigheid van risico van vervolging kunnen vaststellen. De aangevochten beslissing bevestigt de beslissing tot weigering van verblijf met bevel tot het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken d.d. 30.03.99, onder de enige formele motivatie dat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan een vraag tot inlichtingen, zonder meer. Tegenpartij had op zijn minst op de antwoorden die verzoeker gegeven heeft zowel op de vragen die hem tijdens zijn eerste interview bij de DVZ als zijn tweede interview van 13.07.99 op het C.G.V.S moeten repliceren, quod non. Tijdens zijn laatste onderhoud heeft verzoeker zijn problemen met de politie in zijn land van oorsprong uitvoerig uiteengezet. Zo vertelde hij hoe op 25.07 drie politiemannen de fruit en groeten van zijn vaders winkel omver geschoten hebben, hoe hij zelfs door de politie op de rug geslagen werd zodanig dat hij zijn bewustzijn is verloren en uiteindelijk op 01 of 02.08 naar het front gegaan is te Junik, stad die hij rond midden augustus moest verlaten gelet op een massieve aanval door het Servische leger. Hij werd toen door zijn commandant naar Tirana in Albanië geleid, en heeft later van één van de soldaten vernomen dat zijn huis vernield werd. Ten slotte heeft hij zijn zorg om zijn

achtergebleven familie in Kosovo betuigd, waar nu nog altijd problemen bestaan, en waar zijn schoonvader recent vermoord werd. Bijgevolg bleef tegenpartij in gebreke al de nodige elementen van het dossier zorgvuldig in te zamelen.

Door zijn beslissing te nemen, zonder rekening te houden met zijn dringend beroep en zijn twee verhoren, heeft tegenpartij het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur miskend.";

3.1.4. Overwegende dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geen artikel 67/6 bevat; dat de aangevoerde schending van een onbestaand artikel niet tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat voor zover verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal niet gerechtigd was toepassing te maken van de bepalingen van artikel 52, § 2, lid 4, de Commissaris-generaal op grond van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken kan bevestigen of kan beslissen dat verder onderzoek noodzakelijk is; dat de Commissaris-generaal hiertoe dezelfde bevoegdheden uitoefent als de Minister van Binnenlandse Zaken; dat het eerste middel op dit punt niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert omdat hij werd uitgenodigd op het Commissariaat-generaal en er werd gehoord omtrent zijn asielmotieven, terwijl daarna een weigeringsbeslissing werd genomen om de enkele reden dat hij geen gevolg zou hebben gegeven aan het verzoek om inlichtingen dat hem vóór het plaatshebben van dit interview werd toegezonden; dat het in casu gaat om een nieuw middel dat, aangezien het niet van openbare orde is, verzoeker enkel in zijn verzoekschrift zelf ontvankelijk kon aanvoeren; dat het eerste middel op dit punt derhalve niet ontvankelijk is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van art. 2 & 3 van de Motiveringswet van 29 juni 1991:

Doordat de bestreden beslissing genomen werd bij toepassing van art. 52, par. 2, al. 4 van de Wet van 15 december 1980, stellende dat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan de vraag om inlichtingen dewelke hem verstuurd werd op 01 februari 2000 naar zijn in België gekozen woonplaats;

Dit terwijl, overeenkomstig de bepalingen van art. 52, par. 2, al. 4 van de voormelde Wet van 15 december 1980, de beslissing behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn Gemachtigde, waardoor de beslissing genomen in toepassing van deze wettelijke bepaling uitdrukkelijk gemotiveerd dient te zijn en in de beslissing de reden vermeld dient te worden waarom de beslissing genomen wordt;

De bestreden beslissing voldoet manifest niet aan deze voorwaarden, nu zij niet de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen en niet afdoende is;

Met name wordt niet gemotiveerd waarom specifiek in casu de sanctie van art. 52, par. 2, al. 4 van voormelde Wet van 15 december 1980 toegepast dient te worden op grond van specifieke redenen eigen aan het dossier.";

3.2.2.

Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop antwoordt:

"In het tweede middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een inbreuk maakt op artikel 2 en 3 van de motiveringswet van 29 juni 1991 aangezien in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom toepassing wordt gemaakt van art. 52, par. 2, al. 4.

- Vooreerst merkt verweerder op dat de specifieke motiverings-verplichting, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

- Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 01 februari 2000 per aangetekend schrijven met ontvangstbewijs werd gevraagd of hij de procedure tot het bekomen van de status van vluchteling wilde verderzetten. In deze brief werd melding gemaakt van artikel 52 § 2, al. 4 en van het feit dat het niet antwoorden op het verzoek tot inlichtingen binnen de maand na de verzending ervan aanleiding kon geven tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Deze brief werd op 02 februari 2000 betekend doch werd onbesteld naar verweerder teruggestuurd. Uit een brief van 15 mei 2000 van verzoekers raadsman gericht aan verweerder blijkt dat verzoeker ondertussen was verhuisd en heeft nagelaten zijn nieuw adres mee te delen. Nochtans legt artikel 51/2 4de lid van de Vreemdelingenwet de vreemdeling op elke wijziging van de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende brief mee te delen aan verweerder alsook aan de Minister, hetgeen niet gebeurde. Uit het administratief dossier blijkt dat de brief van 01 februari 2000 door verweerder rechtsgeldig werd verstuurd naar de door verzoeker op 13 juli 1999 gekozen woonplaats.

- Op 19 april 2000 werd de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. In de beslissing worden de motieven o.g.v. dewelke de beslissing is gebaseerd opgesomd. Zo wordt erin vermeld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de vraag om inlichtingen die hem door verweerder op 01 februari 2000 gesteld.

Het tweede middel is niet ernstig.";

3.2.3.

Overwegende dat de verzoekende partij hierop repliceert:

"Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens bovenvermeld artikel 62 moeten de bestuurshandelingen gemotiveerd zijn, en luidens artikel 3 van bovenvermelde wet: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Inderdaad, volgens een algemeen geldend rechtsbeginsel, moet een administratieve beslissing steeds de rechtens vereiste feitelijke grondslag hebben, en het bestaan van die grondslag moet kunnen bewezen worden in geval van betwisting aan de hand van stukken die de overheid, wanneer ze haar beslissing nam, bij haar oordeel kunnen betrekken. De aangevochten beslissing van het C.G.V.S. sluit de gegevens en elementen uit van vrees voor vervolgingen louter omwille van het gemis aan antwoord van verzoeker binnen de maand op de vraag om inlichtingen, zonder de door hem aangehaalde motieven van zijn asielaanvraag te onderzoeken; aldus heeft tegenpartij een louter technische weigering genomen die aan de motiveringsplicht van de bestuurshandelingen niet beantwoordt. Door te schuilen achter een louter juridische fictie heeft de aangevochten beslissing precies dezelfde draagwijdte als een technische weigering die al meermaals door de rechtspraak vernietigd werd. Aldus heeft het bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht naar behoren omkleed, door het begrip «kennelijk ongegrond» miskend te hebben.

Bijgevolg is de aangevochten beslissing niet deugdelijk gemotiveerd.",

3.2.4. Overwegende dat het determinerend motief van de bestreden beslissing als volgt luidt :

"Betrokkene die op 22 oktober 1999 de status van vluchteling heeft aangevraagd, heeft geen gevolg gegeven aan de vraag om inlichtingen die hem werd toegestuurd op 1 februari 2000 naar zijn in België gekozen woonplaats.";

Overwegende dat het bestreden besluit daarmee voldoende aangeeft waarom de verwerende partij de weigeringsbeslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken heeft bevestigd; dat overigens in zijn memorie van wederantwoord bij het tweede middel - weze het op onontvankelijke wijze - verzoeker dit motief betwist; dat bijgevolg het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig oktober tweeduizend en drie, door:

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.